

האם והבת רצו זו אל זו בזרועות מור שטות. בהיותה במרחק חמישה מטרים מאמה, צנחה חדיג'ה על הקרקע. היא לא קמה יותר. כדור פילה את גבה.

החדיג'ה קאסם שזוארנה נורתה בגבה בהיותה לכדה ברחוב, מפני שהפרה את העוצר.

האם היה זה מעשה טירוף של חייל שאיבד את עשתונותיו נוכח ההתפרצות בחצרות הכפר, וזריקת האבנים והפחיתות הברועות לעבר החיילים?

ספק אם התשובה לכך חיובית. שכן שרשרת מעשים שאירעו אותו יום בכפר מצביעה על כך שהריגתה של חדיג'ה לא היתה מעשה יוצא דופן.

כדור מעל

מיטת התינוק

ריתו של שריף חאמד זווידה ניצב בקצה הדרומי של סכנין.

אחרי שהוכרז העוצר בכפר הוא יצא אל ביתו של שכן, הנמצא במרחק של מטרים ספורים מביתו. כאשר הבחין כי חיילים המתקרבים אל ביתו, חצה את המרחק המפריד בין שני הבתים כדי להיכנס אל הבית. החיילים, שחשדו בו, כנראה, כי הוא אחד המתפרעים בכפר מיהרו לדלוק בעיקבותיו. הם דפקו על דלת הבית, אילצו את שריף חאמד לפתחה.

"הם התפרצו אל תוך החדר..." נזכר שריף. "בהדר יסבו בנייה מישפחה. ביניהם היו ארבעה תינוקות. אבל החיילים החלו לשבור את הרהיטים. הם התחילו לירות באוויר — בתוך החדר. הקליעים השאירו סימני חורים בתיקרה. אחד התינוקות, נור בן השנתיים וחצי, נבהל. מרוב פחד הוא התחבא מתחת למיטה בחדר השני.

"הוא קיבל הלם. הוא לא יצא משם גם אחרי שהחיילים הלכו. היפסנו אחריו וקראנו לו, ולא מצאנו אותו. רק אחרי זמן מה מצא אותו מישו מתחבא מתחת למיטה כשהוא פוחד לצאת. מעל המיטה שלו בקיר, יש חור של כדור."

הקורבן לא נחשב גם בבית מישפחה חלאלי בסכנין.

"היינו בתוך הבית" מספר אחמד חלאלי. "שמענו ריחות בחוץ. הכדורים פגעו בקירות הבית. כמה כדורים ניקבו את דודיהמים של דודיהמשש שעל גג הבית. אלה שירו רצו להשתעשע, או להפחיד אותנו.

"פיתאום שמענו צעקות של אשה מכיוון הכביש. אחי, חאדר עבד חלאלי, יצא החוצה. במרחק של כ־30 מטר מהבית שלנו שכבה על הכביש המורה, אמני נחמד עמר. היא היתה שטופת־דם. כדור שנורה על ידי אחד החיילים פילה את ביטנה. יצאתי בעיקבות אחי. ראיתי אותו מתכופף ליד האשה כדי להרימה מהכבש ולהוריש לה עזרה. אז ראיתי שני חיילים שכיוונו את נישקם אלינו. אחד מהם ירה. הכדור פילה את ראשו של חאדר. הוא נפל על ידי ומת. החיילים ברחו משם."

חאדר בן ה־24, חקלאי במקצועו, היה החלל השלישי של סכנין אותו יום.

מספר מחמוד נעמנה, ראש מועצת הכפר השכן עראבה, שהגיע באותו בוקר לסכנין כדי לנסות להרגיע את הרותחות: "היה שם קצין אחראי, בדרגת סגניאלוף או אלוף־מישנה. הוא אמר לי: כל כלב שיעז להוציא את ראשו החוצה בכפר — יקבל כדור בראשו". לי אמרו בגסות, שאין לי מה לעשות שם. ועלי להסתלק הביתה."

מחמוד נעמנה, כמו עמיתיו ראשי המר עצות בדיריחנא וסכנין, הם מתומכי המערכה. בכל אופן, הם היו כאלה עד למאורעות יום־האדמה.

"למה לא מספרים לאזרחי ישראל מה באמת קרה בגליל ביוכי־האדמה?" הם שרו אליהם בתימהון.

למה אין העיתונים כותבים איך נהרגו האנשים בכפרים, איך נהרגה חדיג'ה? העיתונים לא כותבים, כי לא נעים לך רוא חיארים כאלה. הם מדכאים ומקרי ממים. לא נעים לספר על אשה צעירה שנקטפה בדמי־ימה ברחוב, רק משום שהפרה את העוצר. לא נעים לספר, כי איש לא נחקר על כך, ובזוואי לא הועמד על כך לדין.

אולי לא נעים, אבל חובה היא לספר זאת.

ולו רק כדי שמיקרים נוראים כאלה לא יתרחשו שנית.

4 עדים טענו כי היורה המטורף הוא אשה * הנוסעים

השתוללו באוטובוס, ניצצו את חלונותיו ורמסו זה את זה

המרכזית בתל־אביב, הפכו הקורבנות הישלישי והרביעי של המטורף בעל אקדח הטוטו. כאשר עמד האוטובוס לפנות מרחוב מסילת־ישראל לעבר דרך שלמה (רחוב סלמה), נשמע בתוכו קול־נפץ.

יוסף שלום (26), העובד כמעבד־מתכות בתל־אביב, חש לפתע חכטה אדירה ונפל על הארץ. כשהבחין לפתע בדם רב שהחל שותת מגבו, נתקף בבחילה, החל לצעוק: "מתבלים! הורגים אותי!"

נהג האוטובוס מיהר לעצור את הרכב ליד המידרכה. יוסף שלום אור את שארית כוחותיו, וקפץ מן האוטובוס. הנוסעים האחרים החלו יורדים אחריו בפאניקה. אחת מהם, חיה הנה, לא הספיקה לרדת מן

כמה פרטות, לעבוד כפועל־במה בתיאטרון הבימה.

יעל ליוותה את משה לאוטובוס לתל־אביב, ברחוב משה שרת בקרייה, והשניים שוחחו והמתינו עד שיגיע האוטובוס. אבל במקומו חלף ליד התחנה, מבלי להיעצר, אוטובוס אחר. לפתע נפל משה, על הקרקע כשהוא שותת דם ומתפתל מכאבים. גם בו פגע, מטוח קרוב, כדור 22 המילימטר של אקדח־הטוטו שפגע ביום הקודם בעמיתו שסיטוב.

היום סבורה המישטרה כי הכדור נורה מתוך האוטובוס שעבר במקום. משה הובהל לביתי־החולים דונולו, שם אושפז.

התור בתחנת קו מספר 4 בתחנה המרכזית היה ארוך. עמיתו שסיטוב (25), צעיר שחרחר גבוה, בעל שיער מתולתל, העובד כשכיר במפעל לייצור חפצי־נוי, המתין בעצבנות רבה בתור המתמשך. השעה היתה שמונה ושלושים ביום הראשון לפני שבוע, ועמיתו איתר לעבודתו. לאחר דקות ארוכות של המתנה הגיע עמיתו לתחילת התור, הניח את רגלו על מדרגת האוטובוס, והתכוון להניף עצמו לתוכו.

לפתע חש בחכטה, ונפל לאחור. "ידעתי שירו בי. חשבתי שזה מחבלים, או שמישהו חשב שאני מישו אחר וירה בי בטעות. לא עלה על דעתי שזה מטורף, שירה

המתנת הנוסף

התלמיד
משה יונגר נפדך מידידתו, יעל, ליד תחנת־אוטובוס בקריית־שרת בחולון, עת ירה בו המטורף מחלון אוטובוס בתחנה. משה היה הקורבן השני של המטורף.

אשת הסוהר
חיה הנה, הפצועה קל ביותר מששת הפצועים, היתה בדרכה לעבודתה כתופרת בסלון גניה בתל־אביב, עת פגע בה המטורף.

הגננת
מדלן הבדלה, מי שופר־צעה קשה מיריות המטורף (בתמונה בעת אימונים בעוזי, בעת שירותה הצבאי), היתה בדרכה לבי"ח קור־חולים כאשר פגע בה כדור הטוטו.

האוטובוס. היורה האלמוני פגע גם בה. למזלה של חיה, הכדור רק שרט את כתפה.

כעבור ימים אחדים סיפרה חיה הנה בת ה־25, אם לילד אשר בעלה, יוסי, הוא סוהר בכלא־רמלה: "אחרי שהראשון נפצע, החלה סאניקה באוטובוס וכולם ירדו ממנו. גם אני רציתי לרדת, ואז הרגשתי מכה חזקה והבחתי שפגעו גם בי."

אולם בפני יוסי שלום היתה גירסה מפורטת יותר: "אני ישבתי בחלק האחורי של האוטובוס, והכדור נורה אלי מאחור. שמת לי לב לאשה, בעלת תלתלים, שהיו לה שני סלים בידה. היא לא התרגשה מהפגיעה שלי."

מידע זה עדיין לא מסר יוסי שלום למישטרה. "המישטרה חקרה אותי מייד לאחר המיפקרה, כאשר עוד הייתי מבולבל", גילה, "ואת זה שכחתי לספר להם. מאז ועד היום הם לא באו לחקור אותי יותר, אז לא יכולתי לספר להם."

אבל המישטרה סבורה, כי ייתכן מאד שהמטורף המשתעשע בירי מאקדח־טוטו באזרחים שלוים, אינו מטורף אלא מטורפת. לידה בת 12, שנסעה באותו אוטובוס, היא בין היחידים שמסרו עד כה

הבדיקה הבליסטית של הקליעים הדליקה אור אדום אצל שגיב. התברר כי עמיתו ומשה נפצעו מאותו כלי־נשק עצמו. כש־נבדק הרקע של שני הצעירים, והתברר

נאת יוסי ינאי

כי לאיש מהם אין עבר פלילי, וכי המישטר לא תוכל ליחס אף אחד מן המיקרים להיסול־חשבונות בתוך העולמ־התחתון, הועברה החקירה ליחידה המרכזית (המדור המרכזי לשעבר), והטיפול בה הוטל על אחד הקצינים הצעירים והכירשונים — אביכי חסרייהמול, לאחאונה — של המדור, פקד יצחק תליו. תליו התפרסם כאשר עמד בראש הצוות שחקר את פרשת שוד היהלומים של גילה לוי־בוכמן, פרשה שעדיין לא נפתרה.

אז הועלתה, לראשונה, הסברה שהיורה הוא מטורף. סברה זו הפכה כימט־ודאית יומיים אחר־כך, ביום הרביעי לפני שבוע. שני נוסעי אוטובוס דן בקו 17, שנסע בשעה 8.40 בבוקר מקריית־שלום לתחנה

סתם ככה באנשים באמצע הרחוב" סיפר השבוע.

גם המישטרה לא חשבה שזה מטורף. חוקריה, ובראשם סגני־ניצב שגיב, החליטו כי היתה זו פליטת כדור תועה. הועבדה שהכדור פגע בעמיתו מאחור, וכי בין ה־מקום שבו עמד הוא לבין קיר התחנה המרכזית, ליד התחנה, מפרידים ארבעה מטרים בלבד, לא הטרידה את המישטרה, שהמשיכה לדבוק בגירסה כי היה זה כדור תועה.

אולם, כעבור שלושים־וחמש שעות הבינה גם המישטרה, כי היא הטועה, ולא הכדור. משה יונגר, צעיר חולוני בן 18, בנו של חבר אג"ח, הועמד להתיגיס בחודש אגוסט הקרוב לצבא ומשלים בינתיים את בחינות־הבגרות שלו. ביקר באותו ערב, יום השני אצל יעל, ידידה שלו עוד מהתקופה שבה היה חניך השומר הצעיר, המתגוררת בקריית־שרת בחולון. השניים האוינו יחד לחקליטים, בביתה של יעל, ובשעה 7.30 בערב, ביקש משה מייעל: "בואי ללוי אותי, אני מוכרח לנסוע לעבודה". עד הגיוס החליט משה להרוויח